

ništub, kũl mituforda piibliraamatut lãbi uurinud olewad, seda aga sããlt mitte leidnud. Prausi hãrra lubab t'ale aega homikuni jãrele mõtelda ja õhwardab ametist lahti lasta, kui ta selle üle mitte õiget wastust ei tea anda. Murega lõpetab koolmeister oma tunnid, kãib tuas edasi ja tagasi, aeab kord nina pũsti ja lasteb jãlle norgu, ning sũgab kõrwatagust. Tema teine pool (naesterahwas) kes lõunat laua pããle kandis ja seda mãrkis, kũsib, mis t'al wiga peakõs olema, et nii murelikus mõttes seisab; ta rããgib seda suurt õnnetust, mis teda waewab. — „Kanade pãralt!“ õtleb naene ja kũsib naerdes: „Mis on siis sinu poea isa nimi?“ Mees wastab: „Tirts!“ — Mũõd teeb naene temale selgekõs, et ta siis ka seda tããda wõida, mis Abraam'i poea isa nimi olla. Mees rõmus, õht targade nurgakivi, see on: seesugust teistpoolt leidnud olewat, lõpetab tãnu ja suure kisaga oma lõunat. Teisel pããwal tuleb prause hãrra jãlle ja nõuab selle tut-tawa kũsimise üle wastust. Naerulise nãu ja suure julgusega wastab tema: „Tirts, auus

prause hãrra!“ Mis wastust t'ale sellepããle anti, on meil tããdmata. J. Tr.

Rãttemaksmine.

Holland'imaal Antwerpen'i linnas, pidas õks proua omale õht suurt kãssi, keda õks ametnik kadeduse pãrast aratapnud oli. Proua, kes ametnikule seda kãttetasumata ei tahtnud jãtta, mõtles õhe kena tũki wãlja. Tema muretses enesele hulga hiirelõksusi ja pũõdis nendega ligi 50 joosikuid elawalt kinni, pani õhe kãsti siise ja saatis siis ametniku kãtte, kes uusahnlikult ruttu kaant lahtitegema tõt-tas. Korruga kargasid piitsabad kãstist wãlja ja jookõsid maeasse laiali. Kãsti põh-jast leidis ta õhe sedeli nende sõnadega: „Et Teie minu kãssi olete aratapnud, teen ma Teile seda auu, saadan omad hiired selle eest waewapalgaks!“ — Hãã waewapalk ametnikule kũll'.

Õks mõisnik sai kord õpetaja juure pruukõõstile palutud. Kui mõlemad sõõnud oliwad,